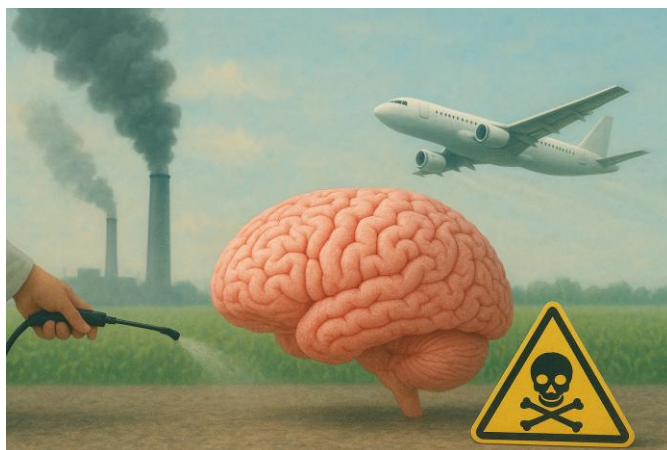

Een brief aan wie wil luisteren

We leven in een tijd waarin goed doen vaak begint met een Tikkie en eindigt in een warm gevoel. Posters aan lantaarnpalen, lintjes op revers, een collectebus die even zwaar weegt als onze jas. Kanker en andere bekende ziekten staan daarin vaak voorop — zichtbaar, hoorbaar, dichtbij. Dat is begrijpelijk en noodzakelijk. **Maar tussen de grote woorden en de grote campagnes leven ook andere verhalen, fluisterzacht, maar met hetzelfde gewicht. Verhalen van lichamen die moeizaam ademen onder een last die geen naamkaartje draagt.**

In ziekenhuizen en labs wordt aan die stilte gewerkt. In Amsterdam en Nijmegen, binnen de muren van de UMC's, wordt een grootschalig onderzoek opgezet om meer helderheid te scheppen naar de ernstige symptomen van aandoeningen door toxische stoffen die door ons hele lichaam kan trekken. Samen met de Manchester Metropolitan University zoeken onderzoekers **naar manieren om de 'mist' in zenuwen, longen en bloedvaten die deze toxische stoffen kunnen veroorzaken, te analyseren en te behandelen.** Het is wetenschap dicht bij de praktijk, dichtbij mensen die elke dag wakker worden met klachten die niet netjes in een vakje passen.

Buiten de laboratoria gaat de vervuiling van de wereld intussen door. In de schaduw van staal en schoorstenen, in de vragen rond PFAS en de chemie van ons dagelijks leven, in de velden waar bollen kleuren beloven en gewasbescherming een prijs kan vragen. Namen als Tata Steel, Chemours en de bollenindustrie in de Bollenstreek staan symbool voor ingewikkelde spanningen: werkgelegenheid en welvaart aan de ene kant; gezondheid, bodem en adem aan de andere. **Het zijn geen simpele verhalen van goed en kwaad; het zijn knopen van belangen die we samen moeten ontwarren.**

Toch is er iets wat we zonder aarzelen kunnen zeggen: wanneer lichamen bezwijken onder toxische blootstelling, wanneer zenuwen protesteren en immuniteit uit het ritme raakt, dan verdient dat aandacht. Dan verdienen vergeten groepen, vliegend personeel, bewoners naast fabrieksterreinen, boeren en hun gezinnen, seizoenswerkers tussen de rijen van bloemen, méér dan een voetnoot. Ze verdienen onderzoek, erkenning en lucht.

Is het gerechtvaardigd dat industrieën die overvloedig vervuilen óók in de rij staan voor financiële steun, zonder dat eerst royaal geïnvesteerd wordt in onderzoek naar schone alternatieven en herstel van gezondheid van wie de tol betaalt? Is dat niet de verkeerde volgorde? Misschien hoort steun eerst te stromen naar mensen, naar de wetenschap die hun klachten begrijpt, naar maatregelen die de bron van blootstelling indammen, naar een klimaat dat leefbaar blijft — niet abstract, maar tastbaar: schone handen, schone lucht, schone grond.

Doneren is kiezen. Het is zeggen: “Ik zie je”. Het is een stem in de richting van evenwicht, waarin naast kankerzorg ook ruimte komt voor onderzoek naar die andere, onzichtbare ziekten, die andere levens. Als u iets wilt doen, iets dat niet alleen troost maar ook perspectief geeft, steun dan het onderzoek dat de stilte doorbreekt, immuniteit, DNA, epi-genetica, en de langzame, hardnekkige invloed van toxische stoffen. Steun de mensen die hier dagelijks mee te maken hebben.

U kunt uw betrokkenheid delen en een verschil maken via:

- www.neurotoxicityresearch.org
- neuro-toxicity@fninstitute.com

Misschien begint een leefbare toekomst wel hier: bij een kleine keuze die de weegschaal verschuift, bij een bijdrage die niet alleen heelt wat stuk is, maar voorkomt wat anders stil zou blijven. **Laten we de fluisterverhalen hoorbaar maken. Vandaag. Hier. Bij ons.**

